

Κωστής Τριανταφύλλου *

Η Τ Ρ Ε Λ Α

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΛΕΥΚΑ

Κανέναν δεν εσφάξαμεν

Κανέναν δεν εττυρανήσαμεν

Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

αντιπαρατάσσουμεν

έναν **ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΝ ΑΠΡΙΛΗ**

*(Επιγραφή στο Υπουργείο Ναυτικών, Τμήμα Πληροφοριών.
Πλατεία Κλαυθμώνος)*

α .

Εσύ

εσύ με την αγρύπνια της ανατροπής
χρονομέτρησε την καρδιά και τους σπασμούς της
η αναπνοή σου

η ανυπακοή σου

η απαλλοτρίωση στον τόπο μας έγινε νόμος
και τώρα ψάχνουμε

ρωτώντας

τους περαστικούς

πως περπατάτε ;

σε ποιόν ανήκει αυτό το βάδισμα και τα χνάρια του;

και δε ξέρουν να μας απαντήσουν.

Δε ξέρουν τίποτα για το φόνο!

Λές και

περνάει τα όρια του καθήκοντος!

Αθάνατη συνάντηση

με τον περαστικό θάνατο!

Ένα χαιρετισμό το μεσημέρι

έναν αγώνα
έναν πολιτισμό φτυμένο
σφραγισμένο μ' ακαθαρσίες
στο στόμα του *κατάδικου*
που προσπαθεί
να μιλήσει
να φωνάξει

τι να πει;
που προσπαθεί να διακρίνει
τον αριθμό μητρώου στο χέρι του
κι ύστερα να τον προσθέσει
να δει το γράμμα της αγαπημένης του
γοητεία μιας μακρινής μυστικής λατρείας
ένα τάφ ψίθυρος
θύμιζε Τασία

*...κακοποιήθηκε με γρονθοκοπήματα, φάλαγγα και χτυπήματα
σ' όλο το σώμα της με στριμμένο καλώδιο...*

ένα λάμδα θύμιζε Λιάνα ή Λένα

*...κρατήθηκε 7 μέρες στην απομόνωση, επί 3 μέρες χωρίς
φαγητό και ρούχα. Δικάστηκε σε 18 χρόνια φυλάκιση...*

Οι πεζοναύτες το μεγάλο δημιούργημα της
Επανάστασης για τη Νέα εκσυγχρονισμένη δυ-
νατή Νέα Ελλάδα

(Ραδ. Σταθμός Ενόπλων Δυνάμεων Κυριακή 29 Αυγούστου 1971)

Ναι

αυτή είναι η πατρίδα μου
σιωπή
ένα έψιλον που θύμιζε Ελευθερία

*...μεταφέρθηκε στο 505 στρατ. τάγμ. Πεζοναυτών Διονύσου
Η ανάκριση συνεχίστηκε με φάλαγγα, κάψιμο με τσιγάρα
στους μηρούς και τα χέρια...*

ένα έψιλον Ευαγγελία

*...η ανάκριση συνεχίστηκε με εικονικές εκτελέσεις,
απειλή ηλεκτροσόκ...*

ένα έψιλον Ελπίδα ή Ελένη

*...η ανάκριση συνεχίστηκε με βρέξιμο μέσα στα χιόνια
με παγωμένο νερό, κάψιμο σε διάφορα μέρη του σώματος
με καυτό σίδερο, μόνιμη απειλή περιστρόφου, φαγητό μέρα
παρά μέρα, ολοκληρωτική στέρηση νερού. Υπήρχαν εκατοντάδες
ποντίκια. Οι ανακρίσεις γίνονταν συχνά με τη βοήθεια
εξαγριωμένων σκύλων...*

Ναι

αυτή είναι η πατρίδα μου

ένα έψιλον που θύμιζε Ελλάδα

*...μεταφέρθηκε στο 505 στρατ. τάγμ. Πεζοναυτών Διονύσου
η ανάκριση συνεχίζεται...*

γράμματα που άλλοτε θύμιζαν Μαρία, Πόπη, Δήμητρα, Σοφία.

Η σιωπή τώρα φορτώθηκε μ' έναν ακράτητο θυμό

μ' ετοιμασίες.

Και δε ξέρουν τίποτα

για την τρέλα.

Ποιός φωνάζει;

Ποιοί φωνάζουν έτσι;

Δε ξέρουν τίποτα για το κολαστήρι του Διονύσου.

Περάσανε δύο χρόνια αυτοκτονίας

χαμένα χρόνια

τόσα χρόνια

σιωπή στη σιωπή

η ξέφρενη μνήμη ξαφνικά μίλησε.

Έσπασε η μέρα σε σιωπή με τεντωμένη την παλάμη

ορθάνοιχτα τα μάτια

σφαγή στη σφαγή

μια συστηματική διαδικασία, επιστημονική!

Σπάει τη σιωπή

... δε θα κάνω ομολογία

δε θα κάνω ομολογία...

Μόλις που πρόλαβαν να γράψουν ΚΑΤΩ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

αργότερα στον ίδιο φράχτη ένα ανορθόγραφο ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

και με το χρόνο ένα πελώριο SUPER-MARKET.

β .

Η μέρα ξύπνησε με τη ψυχή στα δόντια
ήμερη μέρα στη σκοτωμένη πολιτεία
ποιος ν' αποδράσει; Σιωπή.

Παρακολουθώ τους άλλους ανθρώπους
που παρακολουθούν άλλους ανθρώπους
χωρίς κακία. Και γιατί ν' αποδράσουν!

*...ο ύπνος ήταν προβληματικός γιατί με κάθε μέσο-δηλαδή ουρλιαχτά
σκύλων, χτυπήματα με πέτρες, ξύλα, τενεκέδες στη πόρτα, εικονι-
κές κραυγές ανθρώπων που βασανίζονται – δεν άφιναν στιγμή
ησυχίας...*

Κλείνω τα παράθυρα
τα μάτια
στη σιωπή
όλα τα όνειρα αντηχούν τα λόγια σου.
Κυττάω κάτω απ' το κρεβάτι
τα μάτια είναι άρρωστα. Σιωπή.
Κάθε πρωί τους περιμένω.

Ξέρω,
θα σπάσουν το κρανίο μου να βρουν την κρύπτη.
Ξέρω, ζω σε μιάν άρρωστη σιωπή.

Αρρώστησα
τόσο καιρό να 'μαι έτοιμος
μη βρούν τις προκηρύξεις
μη βρούνε τα βιβλία
μη με βρούνε άρρωστο.
Τα λόγια σου είναι ύμνος
γιορτάζεις ανάμεσα στα χείλια
μια καθαρή αναπνοή.

Κλειδαμπαρώνω τη σιωπή στα κενά δωμάτια
το σκοτάδι
στο σκοτάδι δεν είσαι ένας άνθρωπος

με την αγρύπνια της ανατροπής
οργάνωσε την ανυπακοή σου
σαν ν' ανασαίνεις.

Μια από μας εξαφανίσαν.

*...κακοποιήθηκε με βούρδουλα στο κεφάλι
και στα πόδια. Βασανίστηκε με φάλαγγα
απ' τον επωνομαζόμενο Ανδρίκο...*

Έλληνες

σε ποιά κραυγή πρέπει κανείς να ορκιστεί;
χωρίς επισκεπτήρια θανάτου
χωρίς τοποθεσία λυρική
τόπος δεμένος με χειροπέδες και ριγμένος ανάσκελα.
Απομόνωση απ' τους φίλους
με μόνη συντροφιά
το τρίτομο ευαγγέλιο του αρχιδιχτάτορα
ευκαιρία να γελάσουμε.

Είμωνα κι εγώ ερωτευμένος με την πόλη μας.

Παγώνει στο στόμα μου τ' όνομά της.

Τι να ετοιμάζουν;

Τι προσπαθούν να παραμορφώσουν;

Πού 'ναι οι γιορτές στους δρόμους της Αθήνας

που 'ναι η καρδιά της;

Κυττάζω κάποιον

τα βλέματά μας

μιλάνε ψιθυριστά.

Το γράμμα που πέρασε τα σύνορα της σιωπής...

Η φωτογραφία που καταβροχθίζω τη σιωπή...

Μιλάμε στη σιωπή σα σ' ένα φίλο.

Ποιός μιλάει;

Τι λές;

Ποιός είσαι;

Μη με διακόψτε.

Ναι,

το ξέρω

αυτή είναι η πατρίδα μου.

...Υπέστη το βασανιστήριο...

*Δυό φορές ο Μπάμπαλης σφήνωσε το
περίστροφο στα ρουθούνια της...*

Στη σιωπή
γράφω για τη σιωπή
κι αυτό που θα φέρει μια τέτοια σιωπή.
Τόπος σιωπής
αορίστου αναβολής
μέχρι τελειωτικής εκμηδένισης.
Γύρω απ' το σώμα της
ένας υπαστυνόμος με στριμένο καλώδιο
η αντιπροσωπεία ενός τρύπιου δολλάριου
η ασφάλεια ενός τόπου
και μια γενιά που μεγαλώνει στον παραλογισμό.

Είδα ένα κακό όνειρο
γι' αυτό σου γράφω.
Η ώρα έφυγε μαζί σου Γιώργο μου.
Σκάστε.

Σκασμός.

Κι ένα πλατάγισμα από δεκανίκη κόπηκε.
Ποιος σήκωσε τα μάτια;
Μπρος στα μάτια μας
ανοίγει η φριχτή στιγμή
μ' ένα περίστροφο γύρω απ' τα ονόματα Λευτέρης
Κώστας, Νίκος, Αριστείδης... φτάνει
δε θέλω να θυμάμαι άλλα ονόματα.
Ποιός μιλάει;

Ποιός είσαι;

Πού είσαι;

Τους χάνουμε καθημερινά και σε κάθε άσκηση
του 505 στρατ. τάγμ. Πεζοναυτών Διονύσου.
Ξύπνησα σε μια ύπουλη νύχτα
είχα ονειρευτεί ένα κακό όνειρο.

*...θα 'θελα να σου γράψω πόσο σ' αγαπώ,
πόσο μου λείπεις, μόνο που θα κρατήσω
δε θα στο πώ, δε θα στο γράψω, αγαπημένη
θα κρατήσω*

*10 χρόνια κάθειρξης, πώς να σου πώ
περίμενέ με.*

Εσύ

εσύ μες την αγρύπνια της ανατροπής

έρχεται ισχυρό το νευρικό κλόνισμα

έρχεται το παιδί

χωρίς τη μάνα

χωρίς τον πατέρα, που ότι και να 'γιναν

ύστερα

στη σιωπή.

Έρχεται μόνο για να κακοποιηθεί

απ' την αδράνειά σας

το παιδί με τη σημαία του μόλις γεννημένου ερωτηματικού.

Του κόπηκε η αναπνοή στην πρώτη του ανάσα.

Τα συμπτώματα αμνησίας κωδικοποιήθηκαν

στο «Ελληνικό Σύνταγμα»

για μια παράταση ελεημοσύνης.

Τα συμπτώματα ένας Γιώργης 19 ετών

μ' ασφυχτικά φραγμένο το στόμα

η φάλαγγα

αυγή στο Νίκο

μεσημέρι στις Όλγας

κι απόγευμα μ' ηλεκτροσόκ

κι εικονικές εκτελέσεις στην Άννα.

Στο Hilton γιορτάσανε οι φοιτητές φέτος

κι ο γυιός μου

φοιτητής

γιόρτασε την αντίστασή του

...κάψιμο με τσιγάρα

στους μηρούς και τα χέρια.

έδειξε να του λείπουν

4 νύχια των ποδιών...

κι ένας έρωτας από τα μάτια

η ανάκριση συνεχίζεται
στη σιωπή
 εκρυσσε τα μάτια
 τι να δει!
βαθειά σιωπηλός .

Αθήνα 1968-1971

* Το ποίημα, αφιερωμένο στις φυλακισμένες γυναίκες, δημοσιεύτηκε με το ψευδώνυμο *Κ. Φωτεινός*. Η επιλογή του ψευδωνύμου ανήκει στον συγγραφέα Άρη Φακίνο που είχε την ευθύνη τόσο των εκδόσεων «Έξοδος», όσο και του ομώνυμου περιοδικού που κυκλοφορούσε παράνομα στην Ελλάδα. Το ποίημα *Η Τρέλα*, που ανήκει στην ανέκδοτη συλλογή *Ποιήματα-Προκηρύξεις*, συμπεριλήφθηκε, από τον Α. Φακίνο, στην πρώτη Αντιστασιακή Ανθολογία Ποίησης, που κυκλοφόρησε νόμιμα στη Γαλλία και όπου αλλού υπήρχαν Έλληνες του εξωτερικού και παράνομα στην Ελλάδα, με τον τίτλο ΚΡΑΥΓΕΣ και υπότιτλο *Σελίδες από την αδούλωτη Ελληνική Λογοτεχνία*, 1971.